

Luggu läks weel sandimaks. Menda läh-
 heb innimesse luggu mitto ja mittokord
 pahhemaks, kui ta ärrakargab ja pelgus
 seisab. Oli tal kül ehk pärrispaigal ka
 pissut hädda, siis ei olle temma sest ka
 wõbral kohhal ilma, ja wahhest lähheb
 se ni-ütlematta raskeks, et ei jona sedda
 wimaks fanda ja enneaegne surm tedda,
 kui üht mahhajäetud, ärranelab. Kül
 nala ja külmi tapwad wahhest, kül antakse
 ka ilmaasjate hirmo ja panu^ase liiga tööd
 peole, ja ei olle ke e jures kohhiks õigust
 nõuda. Ei se õnnetus ep olleks juhtuud,
 kui olleks paigale jänud.

Wimaks tulleb süin tähhele paäna, et
 se innimesse kohhus on, allati walwata
 ja murret k. nda, et kahjo, õnnetus ja
 enneaegne surm, temma eanese sü läbbi ei
 tul-

tulle. Isseärraniste siis, kui sa rõmo
 pead ja head ja magusat maitset, siis
 ärra olle seäse sarnane, kes rõmustades
 lendas, ja ei pannud künna uulokest
 tähhele. Ärra minne tühja rõmo läbbi
 liigjulgeks, ja mõtle ikka, et kahjo ja
 hädda pea woib kätte tulla. Teises peus
 staer, teises nut. Täanna kuld, hom-
 me muld! Eks need olle ühbed tõsised
 sannad? — Sepärrast olle igal ajal
 nobbe tähhelepannema, mis kahjo woib
 fata, ja wahwas, sedda omma joudo
 möda ärrakeelma. Ärra olle moist-
 matta, waid moistlik, rõmo kassi-
 naste ja targaste piddades, ja ärra
 surustelle, kui so kassi hästi läib, sest
 homme ehk on teine järg jo kões, ja hädda
 sulle, kui sa omma holetusse läbbi sedda
 saatsid! Olle siiski allati walwis, risti
 ett-